

Arrest

nr. 134 309 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoense origine, afkomstig uit het district Alingar, gelegen in de provincie Laghman. U verliet Afghanistan in december 2010 omdat u er de taliban vreesde die wilden dat u hen zou vervoegen. Hiertoe hadden de taliban dreigbrieven naar u gezonden en hadden ze in Kabul uw jongere broer voor een dag ontvoerd. Tijdens uw eerste asielaanvraag haalde u ook aan dat u een aantal jaren geleden werd beschoten door uw neven omwille van een landconflict en haalde u bombardementen en andere militaire acties door de Amerikanen en de autoriteiten in uw regio aan.

Op 22 februari 2011 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Dit verzoek werd door het CGVS op 2 februari 2012 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 27 april 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen deze beslissing. Tegen dit arrest diende u geen cassatieberoep in.

Na deze beslissing keerde u niet terug naar uw land van herkomst. Op 19 juli 2012 diende u een tweede asielerzoek in. U legde verschillende documenten neer waarmee u uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag wilde staven. Ook stelde u er dat u vernomen had dat uw huis in brand werd gestoken. Op 27 juli 2012 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten tot een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (13quater). U kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten (13quinquies). Hierna reisde u naar het Verenigd Koninkrijk waar u op 4 november 2013 een asielaanvraag indiende. Aangezien u reeds twee asielaanvragen had ingediend in België, werd de Belgische staat verantwoordelijk geacht voor het behandelen van uw asielaanvraag. Hierdoor werd u naar België gerepatrieerd.

Op 23 december 2013 diende u in België een derde asielaanvraag in. Volgens uw verklaringen wordt u nog steeds in Afghanistan gezocht door de taliban en is uw leven er nog steeds in gevaar omwille van de eerder door u aangehaalde problemen. Dit bent u te weten gekomen van een vriend. U stelt dat uw broer die reeds werd ontvoerd door de taliban omwille van uw problemen met hen, opnieuw werd ontvoerd en vervolgens gedood. Ook uw grootvader werd gedood door de taliban omdat hij contact met u had en omdat hij documenten naar u had opgestuurd. Daarnaast haalt u problemen aan met de overheid en met uw dorpsgenoten. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u door hen te zullen worden vermoord omdat men u op tv heeft gezien terwijl u deelnam aan de betogingen in België en in een kerk verbleef om verblijfsdocumenten te verkrijgen. Ze denken dat u bekeerd bent. Ook haalt u opnieuw het landconflict in Alingar aan met uw familie. U legt een bundel documenten neer betreffende uw verblijf en uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk. Ook legt u een kleurenkopie van een foto neer en een papier met een doktersafspraak op.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u voor uw huidige asielaanvraag in de eerste plaats steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden recente herkomst uit het district Alingar in de provincie Laghman. Zo wist u zeer weinig over de landbouw in de regio. Ook wist u zeer weinig over de nutsvoorzieningen en infrastructuur in de regio. Tevens wist u weinig over veiligheidsgerelateerde zaken in uw district. U kende een aantal bekende personen niet en op vragen over uw dagdagelijkse leven in uw dorp antwoordde u ontwijkend en tegenstrijdig.

Aangezien u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse over waar u in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De RvV hechtte evenmin geloof aan uw beweerde herkomst en bevestigde de beslissing van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in.

Tijdens het gehoor op het CGVS in het kader van uw huidige asielaanvraag werd u uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in Afghanistan. Voor de beoordeling van uw asielaanvraag is het van uitermate groot belang dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Het louter verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit, volstaat hierbij niet. Het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, maar het is dan wel uw plicht om de waarheid te vertellen. Indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk.

Hiermee geconfronteerd bleef u volhouden dat u afkomstig bent uit Alingar en dat u, op een twintigtal dagen in Kabul na, nooit elders hebt gewoond tot u naar Europa bent vertrokken (CGVS, p. 13-14). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u blijft volharden in uw verklaringen afkomstig te zijn uit

het district Alingar in de provincie Laghman en nog steeds weigert de waarheid te vertellen over uw werkelijke regio van herkomst voor uw komst naar België.

In een poging uw voorgehouden herkomst uit Alingar alsnog aan te tonen, legde u in het kader van uw derde asielaanvraag enkele bijkomende verklaringen af. Deze kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaarde herkomst evenwel niet herstellen. Integendeel, ze bevestigen enkel de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid hiervan.

Zo moet worden vastgesteld dat uw verklaarde zaai- en oogsttijden van gewassen die u in uw verklaarde regio van herkomst zou hebben geteeld, niet overeenkomen met de objectieve informatie waarover het CGVS hieromtrent beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Ten eerste stelt u dat u rijst in de maand Qaus (november- december) zaaide en het oogstte in de maand Jauza (mei-juni) (CGVS, p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat rijst in de provincie Laghman in november wordt geoogst. Ook uw verklaringen betreffende de zaai- en oogsttijden van de aardappelen komen niet overeen met de beschikbare informatie. Hieromtrent stelt u dat u de aardappelen in de maand Saratan (juni-juli) zaait en dat u ze oogst na de oogst van de tarwe (CGVS, p. 10). Gevraagd naar de maand van de oogst, stelt u de zesde maand, dit is Sunbula (augustus-september). Echter, uit de beschikbare informatie blijkt dat aardappelen in februari gepland worden en dat ze van half april tot half mei geoogst worden. Ook blijkt dat aardappelen voor het graan worden geoogst (zie administratief dossier). Bovendien zijn uw verklaringen betreffende de zaai- en oogsttijden van komkommer hoogst inconsistent te noemen. Meer bepaald verklaart u eerst dat komkommer in de maand Qaus (november-december) gezaaid wordt (CGVS, p. 10). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar de oogsttijden van komkommer, stelt u dan weer dat het in de zomer gezaaid wordt en in de winter geoogst (CGVS, p. 10). Gevraagd naar de maand waarop komkommer geoogst wordt, antwoordt u Jauza (mei-juni). Geconfronteerd met de vaststelling dat Jauza niet in de winter valt, verklaart u dat u het in de zomer oogst (CGVS, p. 10). Deze verklaring staat haaks op uw eerdere verklaring als zou komkommer in de winter worden geoogst. Wanneer u hierna nogmaals gevraagd werd naar de zaai- en oogsttijden van komkommer, verandert u uw verklaringen hieromtrent opnieuw en stelt u dat komkommer in de zomer wordt gezaaid en op het eind van de zomer wordt geoogst (CGVS, p. 10). Tevens moet worden opgemerkt dat u stelt dat u de uien na drie of vier maanden oogstte (CGVS, p. 11), terwijl blijkt dat uien zes à negen maanden na het zaaien worden geoogst. Uw verklaring als zou u zich niet alles kunnen herinneren omdat het lang geleden is (CGVS, p. 10), wordt niet aanvaard. Ook al verliet u Afghanistan meer dan drie jaar geleden, van iemand die verklaart zich in zijn dorp in Laghman te hebben beziggehouden met landbouw (CGVS eerste aanvraag (25.01.2012), p. 2), mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij beter op de hoogte is van de activiteiten waarmee hij in zijn levensonderhoud diende te voorzien.

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw verklaard verblijf in de Afghaanse hoofdstad Kabul. Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaart u twee à drie maanden in Kabul te hebben verbleven (CGVS eerste aanvraag (27.09.2011), p. 5 ; CGVS eerste aanvraag (25.01.2012), p. 2). Tijdens uw derde asielaanvraag bij de DVZ heeft u dan weer verklaard dat u de laatste zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan in Kabul heeft verbleven (verklaring meervoudige aanvraag, punt 10). Tijdens uw huidige aanvraag voor het CGVS geeft u nog een andere verklaring en stelt u dat u 20 à 30 dagen in Kabul heeft verbleven (CGVS, p. 3).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Alingar in de provincie Laghman. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de gebeurtenissen daar die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen; noch aan de recente gebeurtenissen, zoals de moord op uw broer en uw grootvader, die volledig in het verlengde van die vluchtmotieven liggen. Daarenboven moet worden vastgesteld dat u weinig weet over de ontvoering van en moord op uw broer (CGVS, p. 5 & 6). Ook is er een tegenstrijdigheid gevonden in uw verklaringen aangaande het moment van ontvoering van uw broer. In de verklaring van uw derde aanvraag bij de DVZ stelt u dat uw broer één jaar geleden opnieuw is verdwenen (verklaring meervoudige aanvraag, punt 18), terwijl u voor het CGVS verklaart niet te weten wanneer uw broer werd ontvoerd (CGVS, p. 6). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, ontkent u uw verklaringen bij de DVZ (CGVS, p. 13). Deze verklaring is echter niet afdoende. U heeft namelijk de betreffende verklaring bij de DVZ voor akkoord ondertekend en u heeft verklaard dat het interview bij de DVZ goed is verlopen (CGVS, p. 2). Bovenstaande vaststellingen bevestigen de ongeloofwaardigheid van de ontvoering van en moord op uw broer.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit het district Alingar kan er logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor een grondconflict met enkele familieleden in die regio (CGVS, p. 12).

In het kader van uw huidige asielaanvraag haalt u verder aan dat u deelnam aan de betogingen om verblijfsdocumenten te krijgen voor Afghanen en dat u in een kerk in België verbleef (CGVS, p.

11). Echter, dit werpt geen ander licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande uw herkomst. Bovendien kunt u op geen enkele objectieerbare wijze aantonen dat de autoriteiten of de burgers in uw regio van herkomst hiervan op de hoogte zijn (CGVS, p. 11 & 12) en u aldus redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Betreffende de kleurenkopie van een foto die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat u hiermee helemaal niet kunt aantonen dat deze foto door personen in Afghanistan kon worden gezien. Bovendien staat u enkel, samen met tientallen anderen, voor een kerk en doet u niets bijzonders. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt overigens nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde herkomst uit het district Alingar in de provincie Laghman. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asiëinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk. Het CGVS heeft evenmin ernstige aanwijzingen aangetroffen dat er, ondanks het feit dat u geen zicht biedt op uw regio van herkomst en verblijfplaatsen, een andere situatie of een bijzondere kwetsbaarheid op u van toepassing is die aanleiding geeft tot een nood aan internationale bescherming.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande beslissing te wijzigen. De bundel documenten betreffende uw verblijf en asiëaanvraag in het Verenigd Koninkrijk kunnen geenszins de geloofwaardigheid van uw verklaarde herkomst herstellen. Het papier met een doktersafspraak op, toont louter aan dat u een doktersafspraak in België had. De foto's en de (dreig)brief van de taliban die u in het kader van uw tweede asiëaanvraag voorlegde, zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft de (dreig)brief van de taliban dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De door u voorgelegde foto's vormden reeds het voorwerp van een appreciatie door de RvV in het kader van uw eerste asiëaanvraag en zijn bijgevolg evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van de manifeste beoordelingsfout. Verzoeker stelt dat het te kort door de bocht is om te stellen dat hij de waarheid niet sprak over zijn herkomstplaats doordat hij niet op de hoogte was van de zaai- en oogsttijden van de gewassen in de streek. Verzoeker was slechts een bescheiden werker die zich hierover niet diende te bekommeren. Ook de vraag omtrent nuts- en elektriciteitsvoorzieningen is niet afdoende, aangezien verzoeker vrij geïsoleerd leefde in zijn dorp.

Verder stelt verzoeker dat het heel moeilijk is voor hem personen te herkennen aan de hand van een naam doordat hij reeds voor lange periode niet meer in zijn dorp is geweest. Ook de twijfels over zijn vluchtverhaal zijn volgens verzoeker ongegrond. Reeds voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij niet het fijne wist over de ontvoering van zijn broer. De waarachtigheid en authenticiteit van verzoekers taskara wordt overigens niet betwist. Verzoekers situatie is des te dramatischer geworden doordat hij in België in een kerk gefilmd werd, deze beelden in Afghanistan op TV getoond werden en door tal van personen die verzoeker kennen opgepikt werden. Deze mensen zijn hierdoor overtuigd dat verzoeker christen geworden is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De situatie in verzoekers streek van herkomst is van dergelijke ernst dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 31 januari 2012 afgewezen omdat (i) verzoekers kennis van zijn regio te beperkt was om zijn verklaringen over zijn verblijf aannemelijk te maken; (ii) verzoeker zeer weinig wist

over zaken aangaande de landbouw in zijn regio, terwijl hij aangaf zijn gehele leven groenten en graan te hebben geteeld op de familiale gronden in zijn dorp van herkomst; (iii) verzoeker niet wist te vertellen over de problematische weersomstandigheden voor de landbouw in zijn regio de laatste jaren; (iv) verzoeker niet wist welke hulporganisaties voor landbouwers er in zijn regio werkzaam zijn; (v) verzoeker geen kennis had wat betreft algemene nutsvoorzieningen en infrastructuur in zijn streek, zoals de bouw van twee meisjesscholen, wegenwerken in het district en stroomvoorziening; (vi) verzoeker weinig wist over veiligheidsgerelateerde elementen in zijn district, zoals het afbranden van een meisjesschool en incidenten naar aanleiding van de verkiezingen; (vii) verzoeker de namen van een aantal belangrijke personen uit de regio niet herkende; (viii) verzoeker ontwijkende en tegenstrijdige antwoorden gaf op vragen over zijn dagdagelijkse leven, zoals de gewassen die hij teelde, de grootte van de bazar waar hij zijn groenten verkocht en waar de administratieve diensten en de grootste bazar in zijn district gelegen zijn; (ix) geen geloof kon gehecht worden aan verzoekers beweringen omtrent zijn afkomst en bijgevolg ook niet aan de feiten die aan de basis van zijn vlucht zouden gelegen hebben, noch de subsidiaire bescherming kon worden toegekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 80.511 van 27 april 2012.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag volhardt in zijn verklaringen dat hij heel zijn leven in het district Alingar in de provincie Laghman gewoond heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Echter, reeds in het kader van verzoekers eerste asielrelaas werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers afkomst uit het district Alingar. Geconfronteerd met de beslissing in het kader van zijn eerste aanvraag en het feit dat de Raad deze beslissing volgde, wordt verzoeker tijdens het gehoor de kans gegeven om de waarheid te vertellen omtrent zijn verblijfplaatsen. Verzoeker blijft echter volharden in zijn verklaringen dat hij heel zijn leven in het district Alingar gewoond heeft, met uitzondering van de twintig tot vijfentwintig dagen dat hij in Kabul verbleef voor zijn vertrek uit Afghanistan (stuk 5, gehoorverslag, p. 13, 14).

Bovendien wordt de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers afkomst uit het district Alingar bevestigd door zijn verklaringen in het kader van zijn huidige asielaanvraag. Verzoeker, die verklaart dat hij in Afghanistan als boer werkte, blijkt immers geenszins op de hoogte van de zaai- en oogsttijden van de gewassen in zijn regio (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Zo verklaart verzoeker dat rijst, een gewas dat hij ook zelf cultiveerde, in de maand Qaus gezaaid en in Jauza geoogst wordt (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Qaus de laatste maand van de herfst is en Jauza de laatste maand van de lente. Tevens blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat rijst in de provincie Laghman, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, geoogst wordt in november en dus geenszins in de lente (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Daarnaast verklaart verzoeker dat aardappelen, eveneens een gewas dat hij beweert te hebben geteeld, gezaaid worden in de lente, in Saratan, en geoogst wordt in de zesde maand (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt daarentegen dat de aardappelen in de provincie Laghman geplant worden in februari en geoogst worden van half april tot half mei. Ook dit komt geenszins overeen met verzoekers verklaringen dat zij in de lente worden geplant en in de zesde maand, die volgens de informatie in het administratief overeenkomt met Sunbula en de laatste maand van de zomer is, geoogst worden (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Bovendien verklaarde verzoeker dat de aardappelen geoogst werden na de oogst van de tarwe (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat de tarwe geoogst wordt van midden mei tot midden juni en dat dit aldus, in tegenstelling tot verzoekers verklaringen, na de aardappeloogst gebeurt. Met betrekking tot de zaai- en oogsttijden van komkommer, opnieuw een van de door verzoeker gecultiveerde groenten, legt verzoeker dan weer tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt hij dat komkommer in de maand Qaus, die volgens de informatie in het administratief dossier de laatste maand van de herfst is, gezaaid wordt (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Vervolgens stelt hij daarentegen dat komkommer in de zomer gezaaid wordt en in de winter geoogst wordt (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Gevraagd in welke maand geoogst wordt, stelt verzoeker echter in Jauza, die volgens de informatie van het administratief dossier dan weer in de lente valt (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat Jauza niet in de winter valt, stelt verzoeker vervolgens dat komkommer in de zomer gezaaid wordt en aan het einde van de zomer geoogst wordt (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker er geenszins in slaagt coherente verklaringen af te leggen omtrent de zaai- en oogsttijden van komkommer. Met betrekking tot uien stelt verzoeker dat hij ze drie of vier maanden na het zaaien oogste (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat uien in Laghman in september gezaaid worden en pas vijf en een halve maand later, van midden maart tot midden april, geoogst worden. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij slechts een bescheiden werknemer was die zich niet diende te bekommeren omtrent de zaai- en oogsttijden, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Ook waar verzoeker stelt dat het lang geleden is, stelt de

Raad vast dat dit verzoekers foutieve en tegenstrijdige verklaringen niet kan weerleggen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Van een persoon die beweert als landbouwer te hebben gewerkt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij correcte informatie kan geven met betrekking tot de zaai- en oogsttijden van de door hem gecultiveerde gewassen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij vrij geïsoleerd van zijn dorp leefde waardoor hij niet op de hoogte was van nuts- en elektriciteitsvoorzieningen en stelt dat het moeilijk is voor hem om mensen te herkennen aan de hand van namen doordat hij reeds gedurende een lange periode niet meer in zijn dorp is geweest, stelt de Raad vast dat deze elementen reeds werden beoordeeld door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de periode dat hij in Kabul verbleef voor zijn vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag dat hij ongeveer twee of drie maanden in Kabul woonde voor zijn vertrek (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 2; eerste asielaanvraag, stuk 7, gehoorverslag, p. 5). In het kader van zijn huidige asielaanvraag verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken echter dat hij de laatste zes maanden in Kabul verbleef (stuk 13, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 10). Overigens verklaarde verzoeker ook in het kader van zijn eerste asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zes maanden in Kabul verbleef (eerste asielaanvraag, stuk 16, vragenlijst, p. 3; eerste asielaanvraag, verklaring, vraag 9). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag echter dat hij slechts twintig of dertig dagen in Kabul verbleef (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Op het einde van het gehoor verklaarde verzoeker dan weer dat hij twintig tot vijftig dagen in Kabul verbleef (stuk 5, gehoorverslag, p. 14).

Deze bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan verzoekers verklaringen omtrent zijn afkomst en zijn verblijf in Kabul voor zijn vertrek. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers asielaanvraag. De Raad stelt verder vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag (stuk 13, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 15, 18; stuk 5, gehoorverslag, p. 11). De nieuwe gebeurtenissen die verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag aanhaalt, bouwen slechts voort op zijn oorspronkelijke asielaanvraag. Zo stelt verzoeker dat zijn grootvader in 2012 door de taliban vermoord werd doordat hij contact had met verzoeker en documenten naar verzoeker wou verzenden (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). Verzoeker stelt dat zijn grootvader hem de dag dat hij vermoord werd documenten wilde opsturen, maar door de taliban werd tegengehouden en neergeschoten omwille van de documenten die hij bij had (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Gevraagd hoe verzoeker weet dat zijn grootvader hem deze documenten wilde opsturen, wijzigt verzoeker zijn verklaringen en stelt hij dat hij niet weet of hij hem de documenten die dag wilde opsturen (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Tevens stelt verzoeker dat de taliban de documenten na de moord op zijn grootvaders hoofd plaatsten, maar weet hij niet wat er nadien gebeurd is met de documenten en waar zij zich nu bevinden (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). Bovendien liet verzoeker de moord op zijn grootvader geheel onvermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige asielaanvraag (stuk 13, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 15, 18, 19, 20). Daarnaast zou verzoekers broer een tweede keer ontvoerd zijn door de taliban en vermoord zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5, 6). Verzoeker verklaart hieromtrent dat zijn broer gedood werd in Kabul (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Even later stelt verzoeker daarentegen dat hij in Alingar werd doodgeschoten (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart verzoeker dat zijn broer ontvoerd werd in Kabul (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het moment van ontvoering van zijn broer. Zo verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn broer een jaar voordien verdween (stuk 13, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 18). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen dat hij niet weet wanneer zijn broer ontvoerd werd en slaagt hij er geenszins in dit in dagen, maanden of jaren te schatten (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent verzoeker slechts zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en stelt hij dat hij slechts sprak over de ontvoering van zijn broer voor zijn vertrek in 2012 (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij ongeveer een jaar voordien telefoon kreeg van een vriend en dat hij er het fijne niet van wist. De Raad stelt echter vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarde dat zijn broer na zijn eerste ontvoering werd vrijgelaten, maar sinds een jaar opnieuw verdwenen is (stuk 13, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 18). Bovendien merkt de Raad nog op dat verzoeker aan het begin van zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat

zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en dat hij er alle redenen voor zijn derde asielaanvraag heeft verteld (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Met betrekking tot het grondconflict met zijn familie in Alingar, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers afkomst uit dit district, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zich hier een grondconflict zou hebben afgespeeld (stuk 5, gehoorverslag, p. 12).

Voorts stelt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar zijn regio vermoord zou worden omdat zij denken dat hij zich tot het christendom bekeerd heeft nadat hij op televisie werd getoond tijdens zijn deelname aan het protest in de kerk in België (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat er geen berichten zijn over een fatwa die de kerkbezetting of de mogelijke bekering van de actievoerders veroordeelde of de betogers beschuldigde van bekering. Zelfs indien er sprake zou zijn van een vermeende bekering, kan een bekeerling volgens sharia wetgeving zijn bekering ongedaan maken. Overigens verklaarde verzoeker geenszins zich tot het christendom te hebben bekeerd (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Bovendien staat verzoeker op de door hem neergelegde foto slechts met een groep mensen afgebeeld voor een kerk. Hierop gewezen stelt verzoeker dat er ook foto's zijn getrokken in de kerk, maar slaagt hij er geenszins in concreet aan te tonen dat beelden of foto's van hem in de kerk werden uitgezonden of op websites verschenen (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Overigens merkt de Raad bovendien opnieuw op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker zijn afkomst uit het district Alingar in de provincie Laghman in Afghanistan niet aannemelijk maakt, waardoor hij ook niet aannemelijk maakt de mensen uit zijn regio hem omwille van zijn deelname aan demonstraties in de kerk zullen doden (stuk 5, gehoorverslag, p. 12).

Ten slotte stelt de Raad vast dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelooftwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag neergelegde foto voor een kerk werd hierboven reeds besproken. De door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot zijn verblijf en zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk zijn in het kader van zijn huidige asielaanvraag niet dienstig. Ook de neergelegde doktersafpraak is niet dienstig in het kader van een asielaanvraag en toont enkel aan dat verzoeker in België een afspraak had met een dokter. Met betrekking tot de documenten die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd, stelt de Raad vast dat ook deze de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn asielaanvraag niet kunnen weerleggen. De foto's werden door verzoeker immers reeds toegevoegd aan zijn verzoekschrift in het kader van zijn beroep bij de Raad tegen de weigering van zijn eerste asielaanvraag. De Raad oordeelde hieromtrent dat deze foto's de afkomst van verzoeker uit het district Alingar geenszins kunnen aantonen. De enveloppe waarmee de bijkomende stukken werden ontvangen, herstelt de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielaanvraag niet. De Raad merkt overigens op dat deze vanuit Nangarhar werd verstuurd en niet vanuit het district Alingar in de provincie Laghman en bijgevolg geenszins kan aantonen dat verzoeker van Alingar afkomstig is. Ook aan de dreigbrief van de taliban, het attest van de werkgever van verzoekers vader, de brief van de provincie en verzoekers taskara kan gezien de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers ongelooftwaardige afkomst uit het district Alingar en de ongelooftwaardigheid van zijn asielaanvraag geen geloof gehecht worden. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.7. Gelet op de ongelooftwaardigheid van verzoekers beweerd (recente) herkomst uit het district Alingar in de provincie Laghman in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood

aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Verzoeker verhindert zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF